Diari de d'avisos i Girona: noticies

Any XLVI — Dimecres 8 d'agost de 1934 — Núm. 174

EDITORIAL

Els perills dels règims dictatorials

El moment de greu inquietud provocat arreu del món per la mort del mariscal Hindenburg i les conseqüències que per a la pau d'Europa pot comportar l'Alemanya actual regida per la voluntat omnímoda de Hitler, posen en evidència els grans perills dels règims dictatorials.

Situacions com la present d'Alemanya, que en qualsevol règim de democràcia serien resoltes senzillament i sense risc de trastorns insuperables, en el cas d'Alemanya ofereix tots els perills imaginables i amb traces de provocar una catàstrofe a Europa si Hitler erigit adés per ell mateix l'amo absolut del país germànic persisteix en les seves provocacions de caràcter bel·lic i imperialista.

Fins ara, el prestigi del vell mariscal venia a constituir una mena de garantia delimitadora de les ànsies exacerbades del Führer. Hindenburg comptava, en aquest sentit, amb el respecte i la confiança del poble alemany i Europa també confiava en el seny i la intel·ligència del mariscal per a no veure's arrossegada, per la insensatesa de Hitler, a una nova aventura com la de 1914. Mort Hindenburg, el cabdill nazi ha cuitat a reunir el govern alemany i ha procurat que, en comptes d'elegir-se substitut del President difunt, fossin fusionades les funcions de Canceller i les de President, i així Hitler s'ha erigit en l'àrbitre màxim d'Alemanya.

Això vol dir que ha desaparegut tota garantia per a la pau interior d'Alemanya amenaçada contínuament per les provocacions i procediments bàrbarament expeditius de Hitler, com també per a la pau dels pobles d'Europa que poosiblement és veuran abocats a una altra guerra si la política alemanya no inicia una virada ràpida, cosa que per ara no té traces d'esdevenir-se.

Heus ací els inconvenients i perills gravíssims dels règims dictatorials, els quals s'ha ben demostrat que no constitueixen la menor garantia per al manteniment de l'ordre en els països on aquests règims imperen. Rarament, en països de règim de democràcia, com Anglaterra, Escandinàvia, Suïssa, etc., s'arriben a produir estats de pertorbació com l'actual a Alemanya.

De manera que. ben al revés del que sostenen els apologistes de les dictadures, aquestes no constitueixen una fermança per a l'ordre i la pau dels pobles i del món, sinó que, tot el contrari, son la més constant i greu amenaça d'aquest ordre i d'aquesta pau que mai no podran ésser estabilitzats a base dels sistemes de coacció i de violència enfront de la democràcia.

VISITA OFICIAL A LES COLONIES DE LA CASA D'ASSISTENCIA I ENSENYAMENT

Homenatge a la senyora Ferrer Companyó

El Comissari de la Generalitat, senyor Puig Pujades, acompanyat de l'Inspector dels establiments d'Assistència Social de la Comissaria senyor Carles Elps, abans d'ahir va visitar les colònies de muntanya i mar formades per nens i nenes de la Casa d'Assistència i Ensenyament, establertes en el Mas Companyó, del terme de Caldes de Malavella, generosament cedit, des de fa dos anys, per la propietària, Sra. Maria Ferrer Companyó, i a Blanes respectivament.

Aquestes colònies consten de 52 nens i nenes la del Mas Companyó i 94 la de Blanes. A més hi ha una altra colònia de muntanya a Santa Pau que consta de 40 nens i nenes i que ja fou visitada dies enrera. Tots aquests infants estan degudament atesos per Germanes de la Caritat.

A les 4 de la tarda, en l'explèndida finca "Can Ferrer de Sant Pons", situada en el terme de Tordera, tingué lloc un sentit acte d'homenatge amb el qual els nens i nenes de la colònia de Blanes palesaren el seu agraïment a la senyora Maria Ferrer Companyó pel seu noble gest de cedir la seva esmentada finca de Caldes per a colònies.

Ultra els senyors Puig Pujades i Elps, assistiren a aquest acte l'Alcalde de Tordera senyor Sagrera, el mestre senyor Sanz, l'Administrador de la Casa d'Assistència i Ensenyament Sor Guadalupe Vicente i l'Administrador del mateix establiment senyor Domènec Cànovas.

La senyora Ferrer Companyó obsequià als 92 nens i nenes de la colònia de Blanes amb un explèndit berenar i a les autoritats i acompanyants amb un lonx.

Una de les nenes, pronuncià sentides paraules d'agraïment i ofrenà a la senyora Ferrer Companyó un magnífic ram de flors naturals amb llaçada barrada.

El Comissari de la Generalitat senyor Puig Pujades, en un bell parlament, posà de relleu el gest noble de la senyora Ferrer Companyó, oferintlo com exemple a seguir per la gent adinerada.

La senyora Ferrer Companyó, modestament, bo i agraint els elogis que se li adreçaren, restà tota importància al seu gest, diguent que la missió i obligació del fort era ajudar al feble.

Al fosquejar, autoritats i infants sortien de la finca de la senyora Ferrer Companyó encantats de la bonesa i bon tracte de la mestressa.

COMENTARI

UN OFICI DEL PRESIDENT DEL TRIBUNAL DE CASSACIO DE CATALUNYA

Tota la premsa ha publicat un ofici del President del Tribunal de Cassació de Catalunya dirigit al Degà del Collegi d'Advocats i al qual aquest darrer acaba de donar resposta.

Aquest document, per venir de qui ve, del primer Magistrat de Catalunya, hauria de fer meditar als homes de l'Esquerra sobre les responsabilitats que contreuen davant Catalunya en voler aprofitarse de qualsevol incident per a adquirir popularitat encara que sigui en desprestigi de la funció Judicial.

Que la gent inculta malparli de la justícia, és un tòpic de tots els temps; però que advocats i diputats figurin al davant de moviments i d'escàndols com els que no fa gaire han tingut per escenari el Palau de Justícia de la capital catalana, és un fet que demostra fins a quin grau d'inconsciència s'ha arribat en el desfermament de la passió.

Un document com el que acaba de cursar el President del Tribunal de Cassació de Catalunya — I que serà tristament històric, ja que constituirà una prova indestructible del període caòtic que en molts aspectes estem travessant — desvetllarà en tot lector una mica ponderat dos sentiments diversos: una tristesa pregona en constatar el mal que estan fent a l'Estatut i a l'autonomia de Catalunya els qui no saben infondre a les masses el respecte que és degut a la funció més elevada i més necessària per a la vida dels pobles, que és la justícia; i d'altra part, una viva alegria en veure com és precisament el President del més alt Tribunal català el que fa sentir la seva veu per tal que la dignitat dels Jutges i Magistrats no sigui posada més en tela de judici.

Totes les afirmacions que es fan en aquest document, tant com una enèrgica condemna dels fets ocorreguts, són una promesa certa de què no es permetrà la seva repetició. Tot el seu text constitueix una apellació als homes de Dret per tal que acudin a defensar el prestigi de les autoritats judicials. La seva invitació al Collegi d'Advocats a designar un membre de la Junta de Govern que assisteixi a aquells judicis en els quals "sigui de preveure que la passió política o el prosselitisme — que no es poden confondre amb la noble passió de la defensa — seran portats al recinte dels Tribunals de Justícia", perquè sigui testimoni del recte procedir dels Tribunals, és una mesura que creiem encertadíssima. En presència d'una delegació oficial del Collegi d'Advocats probablement els lletrats defensors mesurarien les seves paraules, i els Tribunals es veurien a cobert de les imputacions de què se'ls ha fet objecte.

Es de creure que davant les apreciacions que han merescut al President del Tribunal de Cassació de Catalunya els esdeveniments deplorables de la setmana passada, els dirigents de la política esquerrana s'hauran donat compte dels estralls de tot ordre, i especialment morals, que s'ocasionarien si es continués permetent que quatre exaltats reeixissin en els seus propòsits d'introduir a les sales del Palau de Justícia l'aldarull i la cridòria de la política de carrer. La justícia cal que actuï allunyada de tot ambient d'apassionament, voltada d'aquell aire de serenitat que ha d'ésser la seva atmòsfera; altrament l'asfixiarem i Catalunya viurà pràcticament sense Tribunals, que és tant com dir que es matarà Catalunya.

Cal impedir de totes passades que el Palau de Justícia es converteixi en una sala de sessions d'Ajuntament, on basti la cridòria de quatre energúmens per interrompre un judici o imposar una determinada decisió.

Tenim prou confiança en l'esperit jurídic de molts catalans per creure que això mai no arribarà a succeir, i per això creiem digne de tot elogi la comunicació del senyor Gubern que és una crida a aquest esperit jurídic i un crit d'alerta a tots els que estimin el prestigi de les autoritats judicials. — R. R.

LLEGIU a 2.ª plana la interessant informació del nostre redactor esportiu

RESTAURANT

CASA JOAN

Especialitat en la paella valenciana. Servei per coberts i a la carta.

Rambla Sta. Mònica, 21 i 23

Telèfs. 11692 i 15759. Barcelona

JOVE

ben relacionat en el ram de queviures i visitant establiments de tota la província demana articles per a treballar a comissió.

Escriure al N.º 5850 en aquesta administració.

Ricard Saguer i Canal

Metge-Oculista, amb estudis als Hospitals de París «Hotel-Dieu» i «Quinze-Vingts», destinat aquest últim, exclusivament, a malalties d'ulls, ofereix els seus serveis en la casa número 3 del carrer de Ciutadans.

CIUTAT DE GIRONA

COL.LABORACIO

El mal que fan als obrers les organitzacions extremistes

per J. Civera i Sormani

Els individus que foren detinguts a la carretera de la Rabassada, han declarat que els incendiaris de tramvies cobren 9 pessetes per cada tramvia que cremen. Els elements que fan moure aquests pobres diables, segurament deuen haver dit mantes vegades que, els nostres patrons, són egoistes i explotadors. En canvi ells per 9 pessetes, obliguen a llurs subordinats a cremar un tramvia. No tenen l'esplendidesa d'arribar a 10 pessetes, que és el jornal que cobra un manobre. Si moren els dos pistolers que va ferir la guàrdia civil, hauran mort per haver cobrat 9 pessetes.

El dia que algú s'atreveixi a publicar un estudi històric de l'actuació dels extremistes, hom podrà constatar que la majoria dels qui exposen la vida per a realitzar actes de sabotatge, no són altra cosa que uns pobres infeliços supeditats a la voluntat i a la tirania dels qui mai no donen la cara.

Cada vegada que cau un atracador, la gent no es dóna compte que els inductors no seran castigats ni perseguits i, que per tant, quan ells ho creguin convenient, els qui estan a llurs ordres tornaran altra vegada a cometre atracaments. Un dels individus detinguts amb motiu dels fets ocorreguts a la carretera de la Rabassada, va ingressar descalç als calabossos de la Comissaria d'Ordre Públic. Els policies, compadits d'ell, van fer una recapta i li van comprar uns mitjons i unes espardenyes. ¿Si es comprova que aquest individu ha tingut participació en la crema de tramvies, creieu que ell té un gran interès a cometre aquests actes de sabotatge? Segurament no sap per quin motiu són destruïts els tramvies amb liquids inflamables. Per què, doncs, els destrueix? Perquè els qui prediquen l'amor universal i la igualtat humana, s'aprofiten de la seva misèria per a fer-li cometre actes delictius. Quan un home no es pot pastar honradament el nostre pa de cada dia, en un moment d'obcecació, es decideix a pastar-se'l valent-se de procediments ilegals. Naturalment que hi ha excepcions; però els qui no són avesats a escoltar la veu acusadora de la consciència, cauen fàcilment a l'abisme de la delinqüència.

Els qui actuen darrera la cortina, coneixen la psicologia dels qui es troben millor dins la penombra d'una taverna que dalt d'una bastida.

L'obra més execrable que han realitzat els elements extremistes, ha estat sense dubte la perversió de la joventut obrera. Afortunadament encara existeixen nuclis d'obrers que no volen penetrar dins la cleda extremista; però dissortadament la majoria dels joves estan completament materialitzats. Esborrona sentirlos parlar. Si els escolteu, us donareu de seguida compte que no conserven ni una espurna d'espiritualitat.

Si assistiu a les assemblees obreres, veureu que els més extremistes i els violents, són joves de divuit anys. Després d'una assemblea que es va celebrar en un cinema d'una barriada obrera, va pujar a l'escenari un noi d'uns quinze anys que, amb una gran vehemència, va fer l'apologia de les doctrines anarquistes. No recordem haver sentit, en tan pocs moments, tantes blasfèmies ni tantes heretgies. Haurieu dit que era l'esperit del mal el qui feia moure els seus llavis.

La majoria dels elements que formen part de les bandes d'atracadors i d'incendiaris, no són catalans. ¿Es que els obrers de les altres terres que acudeixen a Barcelona, són més dolents que els nostres? No. ¿Per què, doncs, es posen a les ordres dels inductors dels atracaments i dels actes de sabotatge? Cal tenir en compte que arriben a Barcelona completament sols, amb l'esperança d'incorporar-se a la vida del treball. Si troben tancades les portes de les fàbriques i les dels tallers, i tenen la dissort de fer amistat amb alguns dels individus que es dediquen a reclutar joves per a posar-los a les ordres dels elements dirigents, sense donar-se'n compte es troben dintre de les organitzacions extremistes. No hem de cometre la injustícia de creure que tots els obrers forasters que no troben feina, són capaços de cometre un atracament o un acte de sabotatge. No; els qui cauen són els febles, i els qui, en compte de seguir lluitant, prefereixen cobrar una soldada a canvi de serveis execrables.

L'obrer que ha aconseguit constituir una família, si no treballa ell, pot subsistir amb l'esforç de la dona o dels fills. En canvi, els joves que es troben completament sols, si tenen la dissort de no trobar feina, es veuen obligats a morir-se de fam. Per això hi ha tants joves forasters que viuen al marge de la llei. Cal, però, també reconèixer que hi ha a Catalunya un gran nombre d'extremistes que no són joves i que són caps de família. Aquests individus són ex-

(Segueix a 4.ª plana).

Diario de Gerona de Avisos y Noticias, 1934-08-08, p. 1.

Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions de l'Ajuntament de Girona (www.girona.cat/sgdap)